
Document de ședință

B9-0292/2022

3.6.2022

PROPUNERE DE REZOLUȚIE

depusă pe baza declarațiilor Consiliului și Comisiei

în conformitate cu articolul 132 alineatul (2) din Regulamentul de procedură

referitoare la amenințările globale la adresa drepturilor în materie de avort:
posibila anulare a dreptului de avort în SUA de către Curtea Supremă
(2022/2665(RSP))

Margarita de la Pisa Carrión, Jadwiga Wiśniewska, Elżbieta Rafalska, Elżbieta Kruk, Beata Kempa, Izabela-Helena Kloc, Joachim Stanisław Brudziński, Witold Jan Waszczykowski, Tomasz Piotr Poręba, Ladislav Ilčić, Bert-Jan Ruissen, Cristian Terheș, Emmanouil Fragkos, Jorge Buxadé Villalba, Hermann Tertsch, Carlo Fidanza, Vincenzo Sofo
în numele Grupului ECR

Rezoluția Parlamentului European referitoare la amenințările globale la adresa drepturilor în materie de avort posibilă anulare a dreptului de avort în SUA de către Curtea Supremă (2022/2665(RSP))

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 168 alineatul (7) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevede că „[a]cțiunea Uniunii respectă responsabilitățile statelor membre în ceea ce privește definirea politicii lor de sănătate, precum și organizarea și prestarea de servicii de sănătate și de îngrijire medicală”,
  - având în vedere Declarația Universală a Drepturilor Omului (DUDO), proclamată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948, care prevede la articolul 3 că „orice persoană are dreptul la viață, libertate și siguranță” și la articolul 18 că „orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie”,
  - având în vedere Declarația Convenției ONU cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, care afirmă în preambulul său că „copilul are nevoie de protecție și îngrijire speciale, inclusiv de o protecție juridică adecvată, atât înainte ca să și după nașterea sa”,
  - având în vedere articolul 10 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede că „orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie” și că „dreptul la obiecție pe motive de conștiință este recunoscut, în conformitate cu legile interne care reglementează exercitarea acestui drept”,
  - având în vedere Convenția Consiliului Europei pentru protecția drepturilor omului și a demnității umane în ceea ce privește aplicațiile biologiei și medicinei, care prevede la articolul 4 privind obligațiile profesionale și regulile de conduită că „orice intervenție în domeniul sănătății, inclusiv cercetarea, trebuie să se facă cu respectul normelor și obligațiilor profesionale, precum și al regulilor de conduită aplicabile în speță”,
  - având în vedere rezoluția sa din 10 decembrie 2013 referitoare la sănătatea sexuală și a reproducerii și drepturile aferente¹,
  - având în vedere articolul 132 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât elaborarea și punerea în aplicare a politicilor privind sănătatea și educația sexuală, reproducerea și avortul țin de competența legislativă exclusivă a statelor membre,
- B. întrucât viața are o valoare absolută, iar o societate sănătoasă recunoaște această

---

¹ JO C 468, 15.12.2016, p. 66.

valoare;

- C. întrucât oamenii au conștiință de sine, ceea ce îi face ființe transcendente care caută sensul vieții;
- D. întrucât demnitatea este inerentă condiției umane și nu poate fi niciodată pusă sub semnul întrebării;
- E. întrucât o persoană și viața sa reprezintă un scop în sine, iar apărarea acestei vieți nu poate fi supusă niciunei condiții;
- F. întrucât, pentru a exista libertate în luarea deciziilor, adevărul și realitatea trebuie să fie recunoscute, astfel încât să nu poată exista înșelăciune;
- G. întrucât ființele umane trebuie să își folosească libertatea și să o exercite pentru binele lor și pentru binele altora;
- H. întrucât articolul 35 din Carta fundamentală a drepturilor omului garantează dreptul fiecărei persoane de a beneficia de asistență medicală preventivă și de asistență medicală în condițiile stabilite de legislațiile naționale care garantează un nivel ridicat de protecție a sănătății umane;
- I. întrucât avortul înseamnă sfârșitul vieții în curs de desfășurare în uterul mamei,
  1. constată că Uniunea Europeană nu are nicio competență în ceea ce privește elaborarea și punerea în aplicare a politicilor legate de sănătatea sexuală și drepturile aferente, educație, reproducere și avort la nivel național sau internațional;
  2. constată că accesul la avort nu este recunoscut ca drept al omului în temeiul dreptului internațional, al DUDO, al tratatelor relevante sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene;
  3. subliniază că avortul nu poate fi considerat niciodată un drept al omului, deoarece încalcă însăși baza drepturilor omului și contravine naturii umane în sine;
  4. consideră că viața și sănătatea sunt bunuri inviolabile și inalienabile care reprezintă baza și garanția exercitării drepturilor omului;
  5. subliniază că viața umană are o valoare infinită și trebuie prețuită; subliniază că este responsabilitatea noastră firească să îngrijim viața și să o protejăm de orice formă de agresiune sau încălcare a demnității sale;
  6. observă că încetarea unei sarcini în curs elimină posibilitatea nașterii unei persoane unice și nerepetabile;
  7. afirmă că orice tip de violență și privare de libertate constituie un atac la adresa libertății și demnității umane;
  8. reamintește că „nasciturus” (copil nenăscut) dobândește o protecție juridică specifică în toate situațiile care îi pot fi favorabile prin asimilarea statutului său cu cel de nou-născut;

9. reamintește dreptul femeilor însărcinate de a primi atenția și tratamentul corespunzător pentru a fi sprijinite în situația fragilă în care se află;
10. subliniază că viața în uter este delicată și poate necesita o îngrijire specială din partea mamei;
11. subliniază că libertatea de decizie este încălcată atunci când o femeie însărcinată nu dispune în orice moment de informații obiective, veridice și complete cu privire la sarcină;
12. subliniază că autonomia pacientului trebuie să fie compatibilă cu protecția siguranței fizice a mamei și a copilului și a propriei vieți;
13. reamintește că exercitarea corespunzătoare a libertății implică apărarea celor mai neprotejați și fragili și că aceasta trebuie să fie compatibilă cu binele și adevărul;
14. reamintește dreptul fiecărei femei însărcinate de a beneficia de îngrijiri medicale în timp util pentru a beneficia de un nivel ridicat de protecție a sănătății proprii și a copilului său;
15. reamintește că unele femei însărcinate s-ar putea afla într-o situație de neajutorare, ceea ce implică obligația statelor membre de a oferi sprijin economic, social și psihologic și de a pune în aplicare măsuri de asistență;
16. solicită recunoașterea asistenței oferite de instituțiile care asigură sprijin femeilor însărcinate;
17. reamintește că tatăl și mama au drepturi și îndatoriri, dată fiind responsabilitatea inevitabilă care le revine de la sarcină, în timpul copilăriei și pe măsură ce copilul crește și se maturizează;
18. subliniază că orice limitare a numărului de copii este contrară dreptului la viață consacrat în legislația privind drepturile omului și este fundamentală pentru statul de drept democratic;
19. reamintește că sterilizarea forțată încalcă demnitatea femeilor și este un act de agresiune în conformitate cu articolul 7 din Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale;
20. reamintește că avortul forțat reprezintă o încălcare a drepturilor fundamentale, care ar trebui condamnată public și urmărită penal;
21. solicită să se declare că avortul selectiv al fetelor este inacceptabil, constituie o discriminare pe criterii de sex și trebuie respins în totalitate;
22. constată că mamele al căror bebeluși pot prezenta forme de malformare sau de limitare fizică sau biologică sunt adesea încurajate să avorteze, ceea ce poate duce la respingerea acestor persoane de către societate;
23. solicită recunoașterea faptului că, după un avort, există femei care suferă daune psihologice și au regrete, atunci când acest act nu a fost luat în considerare în mod liber, conștient și responsabil din cauza educației și informării insuficiente;

24. îndeamnă statele membre să solicite consimțământul oficial al părinților atunci când un minor are în vedere un avort, deoarece aceștia sunt responsabili de îngrijirea și educația lui;
25. îndeamnă statele membre să fie conștiente de faptul că există campanii anti-sarcină care discreditează aspecte legate de maternitate și care pot influența negativ alegerile de viață ale oamenilor;
26. solicită conștientizarea presiunilor care pot fi exercitate de mediul emoțional, familial și social al femeilor însărcinate, unde pot fi forțate să avorteze, ceea ce le condiționează libertatea de decizie;
27. constată că dreptul la obiecție pe motive de conștiință al profesioniștilor din domeniul sănătății este un drept fundamental și esențial în domeniul asistenței medicale și că aceștia nu trebuie niciodată forțați sau supuși unor presiuni să acționeze contrar eticii medicale profesionale;
28. reamintește că a propune avortul în mod repetat și/sau sub amenințare reprezintă un atac la adresa libertății de conștiință și de decizie a femeilor;
29. subliniază că libertatea de conștiință trebuie respectată și că oamenii trebuie să fie liberi să își exprime diferite idei, opinii și convingeri;
30. condamnă faptul că în discursul politic și social se înregistrează cenzurarea anumitor opinii în apărarea vieții;
31. subliniază că elaborarea și punerea în aplicare a politicilor privind educația sexuală în școli ține de competența exclusivă a statelor membre și că aceste politici trebuie să respecte întotdeauna responsabilitatea părinților;
32. reamintește că, începând cu cea mai timpurie stare embrionară, un bebeluș poate suferi din cauza oricărui tip de interferență sau agresiune în timpul dezvoltării sale gestaționale naturale;
33. constată că este necesar să se analizeze efectul asupra societății noastre al legalizării practicilor contrare apărării vieții;
34. încredințează Președintei sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, guvernelor și parlamentelor statelor membre, Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene și Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite.